

Lovforslag har sikkert vist, at det bruger den privilegerede Mågt, det er kommet i Besiddelse af, paa en ganske mærkværdig Maade. Man vil maaske paastaa, at dets Stilling har været dikteret af det Øjemed at skulle beskytte Kommunerne; men man maa nok spørge, om det høje Landsting tror, at det mere er et Udtryk for Danmarks Kommuner end Folketinget. Jeg tror, at det kommer til kort i denne Retning. Jeg tror, at det fyldigste Udtryk for Danmarks Kommuner maa være til Stede i Folketinget, og naar Folketinget kunde gaa til Loven, som den blev vedtagen, kunde Landstinget sandelig ogsaa gøre det, naar det ikke absolut havde en Forudfølelse af, at der skulde forandres paa, hvad der kommer fra dette Ting.

Naar jeg nu til Slut skulde gøre et Par Bemærkninger om min endelige Stilling til Lovforslaget, som det foreligger, skal jeg dog sige, at hvis det staa saadan: Loven i dens nuværende Skikkelse eller intet, saa tager jeg den, som den er. Jeg erkender, at den indeholder noget godt, nogle Fremskridt, og jeg vilde nødvendigvis være med til at forhindre, at det lille Fremskridt, som den er, skulde komme Befolkningen til gode. Jeg syntes at kunne forstaa paa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen), at vi skulde bringe Loven tilbage til Folketingets Skikkelse, eller noget i den Retning. Det vil jeg ogsaa gerne være med til, men rigtignok under den Forudsætning, at den ærede Minister tør udtale Forhaabning om, at vi ikke derved begraver Loven. Min Mening er derfor den, at vi for enhver Pris ikke maa forhindre det lille Fremskridt, som ligger i Loven. Jeg vil derfor udtale mig meget varsomt i den Retning. Tror den ærede Minister, at der er Udsigt til, at vi kunne naa noget yderligere ved at lade Loven gaa tilbage til Landstinget, og at vi kunne faa den derfra igen og faa en endelig Lov ud af den, vil jeg gerne være med dertil. I modsat Fald er jeg betænkelig derved.

N. Andersen: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) har, saa vidt jeg kan skønne, udførlig omtalt de Forandringer, som det foreliggende Lovforslag er undergaaet i Landstinget i Forhold til den Affattelse, Folketinget gav det i Fjor, hvilken Affattelse har været bestemmende for Regeringens Stilling, idet Regeringen har forelagt det i Landstinget ganske paa samme Maade. Jeg skal derfor ikke komme ind paa en Paavisen af de

Forandringer, der ere foregaaede i Landstinget. Men jeg vil dog gerne have Lov til at udtale et Par Ord, navnlig om Forandringerne i Loven i sin Helhed, og særlig under Hensyn til de meget stærke og paa enkelte Punkter endogsaa ret voldsomme Udfald mod Landstinget, som den ærede sidste Taler fremsætter. Det lod jo næsten til paa det ærede Medlem, som om det skulde være en Pind til Landstingets Ligkiste, at det ikke har villet gaa med til at nedsætte Tidsfristen for Erhvervelse af Understøttelse fra 10 til 5 Aar.

Jeg vil gerne minde det ærede Medlem om, hvad han jo ikke kan have glemt, at denne Foranstaltning, Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende uden for det offentlige Fattigvæsen, i Virkeligheden er en Gave fra Samfundet til den ubemidlede Del af Befolkningen, en Gave ud over det, som den har grundlovmæssig Ret til at kræve, hvilket er, som Grundloven siger, det fornødne til Livets Ophold for sig og sine. Det, som Samfundet yder der ud over til den ubemidlede Del af Befolkningen er en frivillig Gave, som Samfundet hos os i 1891 var enig om at give de ubemidlede uden noget som helst Bidrag fra de ubemidlede egen Side i Modsætning til, hvad alle andre europæiske Lande paa samme Omraade have fordret. Dette vil jeg gerne bede erindret, thi det forklarer en hel Del i Retning af at give de Medlemmer af den lovgivende Forsamling Medhold, som ikke straks ere rede til at gaa endnu langt yderligere i Retning af Imødekommen paa samme Omraade. Som det dog i Almindelighed plejer at være for den enkelte, maa det vel ogsaa være for Samfundet, at naar den frivillig skænker en Gave til en Del af Samfundets Medlemmer — ganske vist den mindst bemidlede Del —, saa er det Samfundets Ret at fastsætte Vilkaarene for Ydelsen af denne Gave, og det kan ikke paa nogen som helst Maade siges at være en Uretfærdighed, at man ikke vil gaa til at mindske de Betingelser, som Samfundet selv har fremsat for Ydelsen af denne Gave, af den Stund man ikke som Ækivalent for Modtagelsen af Gaven kræver noget som helst andet, end hvad der staa her og i den paagældende Lov, at vedkommende skal i 10 Aar holde sig fri for Fattigvæsenet og for Løsgængerii.

Det ærede Medlem sagde, at Loven om Alderdomsunderstøttelse havde mange Skavanker, og ved Siden af, at det var en human Lov, var det en Lov, som burde